

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanych: Z. B. , T. C. i M. O.
o objęcie ubezpieczeniem społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Z. S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 stycznia 2013 r. oddalającego jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. z dnia 4 listopada 2011 r. Zaskarżonymi decyzjami ustalono, że Z. B., T. C. i M. O., z którymi zawarto umowy o dzieło na rzecz płatnika składek M., podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia. Stwierdzono obowiązek płatnika opłacania za te osoby składek na Fundusz P. i Fundusz G.. W uzasadnieniach Sądów *meriti* przyjęto, że wymienione osoby łączyły z płatnikiem wielokrotnie kolejno zawierane umowy nazywane przez ich strony umowami o dzieło. Na ich podstawie Z. B. zobowiązany był do przygotowania 850 sztuk elementów do spawania, T. C. do spawania

podestów, konsol, schodów, spawania ram stalowych, przygotowania konstrukcji do spawania, przygotowania i spawania elementów konstrukcji stalowych na garaże do budynku jednorodzinnego, a M. O. do czyszczenia i cięcia elementów stalowych na schody, czyszczenia i skręcania elementów stalowych, czyszczenia i malowania konstrukcji stalowych, wykonywanie konstrukcji stalowych, przygotowania materiałów na konstrukcję stalową w zakładzie produkcyjnym zamawiającego. Sądy stwierdziły, że wykonywanie takich umów nie wypełniało elementów umów o dzieło, gdyż nie prowadziło do powstania samodzielnego dzieła (jednorazowego rezultatu), lecz polegało na wykonywaniu powtarzalnych czynności produkcyjnych, wymagających starannego działania. Wbrew nadanej im nazwie, sporne umowy zostały zakwalifikowane jako umowy o świadczenie usług, z tytułu których powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w przedmiocie oddalenia apelacji w części dotyczącej zainteresowanego T. C., z wnioskiem o jego uchylenie i zmianę wyroku Sądu Okręgowego przez zmianę zaskarżonych decyzji i przyjęcie, że T. C. jako osoba pracująca na podstawie umowy o dzieło nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i płatnik nie jest zobowiązany do opłacenia składek na Fundusz G. oraz Fundusz P., została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego. Skarżący zarzucił naruszenie art. 627 k.c. przez niezastosowanie i przyjęcie, że wykonywanie przez zainteresowanego cyklicznie określonych konstrukcji stalowych stanowiących produkt końcowy umownej dokumentacji technicznej i w określonej ilości stanowi przedmiot umowy o świadczenie usług oraz zastosowanie art. 734 w związku z art. 750 k.c., art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) w następstwie wadliwego uznania, że łącząca strony umowa była umową o świadczenie usług.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które – jak twierdził – nie było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Chodziło o rozstrzygnięcie,

czy zawierane pomiędzy stronami cyklicznie umowy na wykonywanie na podstawie dokumentacji technicznej określonej ilości konstrukcji stalowych stanowią umowy o dzieło czy umowy o świadczenie usług.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W związku z tym konieczne jest sformułowanie istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Wymagane jest także uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

W sprawie niniejszej sformułowano wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, oparty na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże zagadnienie, „czy zawierane między stronami cyklicznie umowy na wykonywane na podstawie dokumentacji technicznej określonej ilości konstrukcji stalowych np. schodów, konsol, ram czy podestów, stanowią umowy o dzieło czy

też umowy o świadczenie usług” nie ma żadnego waloru zagadnienia prawnego. Nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen w sprawie, w której ustalono, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem spornych umów zawieranych między skarżącym a zainteresowanym, a wykonywanie ich polegało na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności, a ustalenia te wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).